

Під маджентов

Юрій Федькович

Гей, у полі, у полі,
Там літають соколи.
Летя, літають, сумненько гукають,
Аж мене серце болить.

Ой серденько, серденько,
Чого ж тобі тяженько?
Канони грають, кулі заспівають —
Най ти буде радненько.

Буде, буде радненько:
Буде рано-ранесенько
Сонце сходити — перестанеш жити...
Гуляй, гуляй, серденько!

Ой сонечко сходило,
Туманами си вкрило —
Канони грали, кровйов розливали,
Аби си не давило.

Подиви ж ти си, мати,
Та на наші кабати:
Вся кабатина — то кров, то калина, —
Ци-с мня годна пізнати?

"Ой пізнаю, пізнаю:
Лиш одного тя маю —
Одного сина — красний, як калина.
Та як калина в гаю".

Ой бо в гаю калина
Не для него зацвіла:
Гей, цвіла, цвіла високо могила —
Твому сину дружина.

Ой дружина ж то, ненько!..
Завтра рано-раненько

В шовковій траві, зеленій мураві
Поклонюси низенько.

Поклонюси до свого
Гетьмана молодого:
"Гетьмане-пане, звінчай же ти мене,
Козака молодого".

"Буду тебе вінчати
Там, де дзвоня гармати,
Ой буду, сину..." — "Гину, пане, гину!"
Гей, не плач, моя мати!